

Tisztelt Gyászoló Család! Tisztelt Gyászoló Közösség!

„Vizontlátásra - mondom, és megyek.

Robognak vonatok és életek-

Bennem, legbelül valami remeg.

Mert nem tudom,

Sohasem tudhatom:

Szoríthatom-e még

Azt a kezet, amit elengedek.”

Így hangzanak Remenyik Sándor, költő szavai.

Tisztelt Gyászoló Közösség!

Nehéz most megszólalni. Nehéz szavakat találni, hiszen barátunktól, munkatársunktól, pedagógustársunktól, a tanártól, az intézményünk igazgatójától kell búcsúznunk, akit a kegyetlen betegség, fiatalon, hetek alatt ragadott ki szerettei, barátai, munkatársai köréből. Most mindannyian bénultan, és kétségbeesetten nézünk egymásra. ...Hogyan tovább? Milyen lesz az életünk nélküle? Hiánya torokszorító!!!

Az élet kiszámíthatatlanul zajlik.

Tegnap még a reménység, a napsütés,... majd felhők gyülekeztek és velük együtt a város utcáin, az országban, telefonok százain, a közösségi oldalakon, futott a szörnyű hír mindannyiunk szívéig, melyet agyunk felfogott, de elfogadni azóta sem tudunk!

Az egykori munkatársak, barátok, tanítványok nevében jöttem búcsúzni Drága Igazgatónő!

Tehetem mindezt annak okán, hogy tanúként őrzöm, pályafutásod minden állomását, az általad is hőn szeretett Balásházyban.

Emlékszem a lelkes egyetemi hallgatóra, aki gyakorló évre érkezett iskolánkba, vezetőtanára és a matematika munkaközösség nagy örömére. A folyosókon a diákok ámulattal nézték iskolatársuknak hitt tanárnőjüket. Nemcsak szépségével, de szakmai tudásával, közvetlenségével, demokratikus tanári stílusával is felhívta magára a figyelmet. Tiszteletet vívott ki azzal, hogy az akkoriban még a többség számára idegen, számítógéphez is értett. 1988-ban még a számítástechnika kuriózumnak számított, és Neked visszavonhatatlan érdemeid vannak és voltak, a tantárgy népszerűsítésében, iskolánkban, az informatika oktatás alapjainak lerakásában.

Így lett aztán az egy éves tanítási gyakorlatból közel 30 év. Mert, PALLAG, az ALMA MATER Téged is magával ragadott, s nem elsősorban az ódon falak, az iskolát körülvevő őspark, hanem a szellemiség, a tanáraiban és a tanítványokban rejlő CSODA.

PALLAG a megtartó erő, vitt tovább utadon, pedagógusi, vezetői munkád, a Balásházyban teljesedhetett ki.

Az új módszereket, az intézmény megújulási szándékát mindig befogadtad, sőt magad is formáltad. Aktív résztvevője voltál, minden jó célt szolgáló megmozdulásnak. Így, volt bátorságom ahhoz, hogy kinevezzelek az első közgazdasági osztály osztályfőnökévé, így vívhattad ki kollégáid elismerését és irányíthattad a matematika munkaközösség munkáját.

Jutkát, a pedagógust, őszintén tisztelték és szerették tanítványai, a szülők, a pedagógustársak egyaránt. Igazságosság és minden ember felé egyaránt megnyilvánuló segítőkészség jellemezte. Vidám, kiegyensúlyozott magatartásával is hozzájárult az intézmény szervezeti kultúrájának fejlődéséhez.

A kompetencia és IKT alapú oktatás programjának megvalósításával, városi szinten is elismertséget szerzett, nemcsak önmagának, hanem a Debreceni Egyetemnek, és a Balásházyknak is.

2007-ben a megüresedő igazgatóhelyettesi státusz várt rá, hiszen hozzáértésével, tenni akarásával, a tantestületi elfogadottságával, méltán várományosa lehetett a megtisztelő feladatnak. A napi közös munka még erősebbé tette barátságunkat. A sok erőfeszítés, küzdelem, a töménytelen sok új feladat, melynek nagy részét önként vállaltuk, mindig meghozta a várt eredményt.

Felsorolni is nehéz lenne hány sikeres pályázat született és valósult meg, eszközbeszerzések, referencia intézménnyé válás, tehetséggondozás, hogy csak a legfontosabbakat említsem.

A Debreceni Egyetem gyakorló iskolájává is ezen időszakban válhatott az intézmény, amely a presztíznövekedéssel együtt újabb feladatokat rótt az iskolavezetésre. Az ezzel egy időben zajló profilbővülés- ekkor lépett be a fociakadémia, az élelmiszeripari oktatás,- szintén többletmunkát igényelt.

Sohasem fogom elfeledni az új kapuk nyitása fölött érzett közös örömet, lelkesedésünket.

Jutka igazgatóhelyettesként is megtartotta vidámságát, segítőkészségét, diákjaink mindig bizalommal fordulhattak az igazgatóhelyetteshez, aki nemegyszer előre köszönt nekik is, és nem sajnálta a problémáik megoldására szánt időt.

Az iskola tanárai őszinte, szeretetteljes kapcsolatban, nyugodt légkörben végezheték mindennapi munkájukat, Jutka mindig az ő oldalukon állt, képviselte érdeküket, segítette munkájukat, megértéssel fordult feléjük.

Nyugdíjazásomkor nyugodt szívvel adtam át a kormánykereket az ő kezébe, reményeim szerint hosszú időre, amely most megszakadt.

Juditkám!

Nem hittem, hogy Tőled, nekem kell búcsút vennem, hiszen Te fiatalabb voltál, mégis a Te földi utad lett rövidebb, így nekem jutott osztályrészül, hogy emlékekből kötözzek Neked koszorút.

Isten Veled Drága Juditkám! Nyugodj békében.

dr. Cserpák Ferencné

címzetes igazgató

Drága Igazgatónő, Drága Jutka!

Sorsod kapuja itt a földön becsukódott, és nekünk nehéz elviselni a bennünk szunnyadó és fel-feltörő érzelmeket.

Még alig kezdtük el a közös vezetői munkát...! Jó volt érezni, hogy ott állsz mögöttünk, van egy támasz, egy mentsvár, és nem vagyunk magunkra hagyva. Most egyedül érezzük magunkat az ódon iskolaépületben és az öreg fák lombjai alatt, iskolai életünk szinterein üres térben lebegünk.

Mennyivel könnyebb volt együtt belekezdeni a tanárképzés megújításába, megoldani az új, pályakezdő pedagógusok bevonását a tantestületbe, együtt örültünk, hogy egyre több egyetemi hallgató teljesíti gyakorlatát, és hospitál iskolánkban és kollégiumunkban, ezáltal vezetőtanáraink száma gyarapodni kezdett. A szakmai felkészülés folyamatát előre láttad, fontosnak tartottad a tanárok fejlődését, tudtad, hogy ezáltal könnyebbé válik a pedagógus életpálya követelményrendszerére való felkészülés.

Kiemelt figyelmet fordítottál az intézmény társadalmi környezetének erősítésére, napi kapcsolatot áptál tanítványaink szüleivel, iskolánk fenntartójával, a Debreceni Egyetemmel, és az egyetem Tanárképzési Központjával, a Neveléstudományi Tanszékkal és egyéb szakmai intézetekkel, tanszékekkel, valamint az egyetem másik gyakorlóiskolájával.

A szakképzés megújítása kapcsán továbbvitted a korrekt együttműködést a gazdálkodó szervezetekkel.

Nagyfokú pedagógiai tudatosságot és különös figyelmet fordítottál fociista tanulóink szellemi és személyiségfejlődésére a sportgimnáziumi képzés keretében. Iskolánk arculatának, gyermekcentrikusságának megőrzése, a régi hagyományok továbbvitele mind-mind megkérdőjelezhetetlen érdemeid közé tartozik. Hitvallásod volt, hogy a pallagi iskolának lelke van... Igen, ez a lélek, drága Igazgatónőnk, Te voltál. Az erőt Te adtad nekünk, kollégáknak, gyerekeknek egyaránt.

Igazgatói munkádat, de egész életedet a bizalomra építetted, bíztál az iskola, a kollégák, a gyermekek fejlődésében, és ez a bizalom, ez a motiváció vitt előre bennünket, és ezt a pozitív légkört erősítette az is, hogy soha nem mutattad, hogy baj van, még akkor sem, ha az

valóban nagy volt. Mindig és mindenkor megoldást találtál a problémákra, nem tántorítottak el az akadályok, hisz mindent az iskoláért és értünk tettél.

De az az Igazgatónő, aki minden helyzetben, a nap bármely szakában nyíltan és őszintén kommunikált velünk, az utolsó egy hétben bezárta kapuit. Nem válaszoltál aggodó megkereséseinkre....., és éreztük, nagy baj van. Egy emberként szorítottunk a felépülésedért.

Gyakorlóiskolaként a Debreceni Egyetem vezetésével együtt még sok tervünk vár megvalósításra! Ezeket az elképzeléseket sok esetben Te fogalmaztad meg, ám most mindezt nélkülöd kell megvalósítanunk, nélkülöd kell küzdenünk, és ha elértük a céljainkat, már csak nélkülöd örülhetünk az eredményeknek! Ha erre gondolunk, szomorúság tölti el a szívünket, és mélységes fájdalmat érzünk...!

Bánatunkat, melyet váratlan távozásod okozott, mindössze az a tudat enyhítheti, hogy magunkban érezzük, nem éltél hiába! Észrevétlenül osztottad szét a szeretetedet, minden nap bejártad az egész iskolát, őszinteségeddel, bizalmaddal, mosolyoddal tanítottál szeretni. Összeszorul a szívünk, ha arra gondolunk, nem jössz már szembe velünk a folyosón, nem látunk magunk között, és nem mosolyogsz ránk, nem biztatsz kedvesen...

A búcsú kapcsán tanítványaid így vallottak:

„Pályakezdőként minket is tanított. A tanítás volt a mindene.

A legjobb matematikatanár, tanított, és azt nagybetűvel tette! Vidám volt, köszönöm, hogy ismerhettem, ígérem "nem rohangálunk a folyosón".

Nagyon szerettem, nagyon jó ember volt!

Lehetek én akárhány éves, akármilyen felnőtt, tanárnő, mindig tanárnő marad számomra!

Drága tanárnő, nagyon hiányozni fog nekünk!”

„Valaki mondja meg, a hosszú évek

Mért tűnnek úgy, mint egy pillanat,

Valaki mondja meg mi az, hogy elmúlt,

Valaki mondja meg, hol maradt?”

írta Adamis Anna.

Igen, az esztendő elszaladnak, de mindaz, amit az ember igazán jelent, örökre velünk marad. Ennek vagyunk tanúi mi, ennek tanúja az utódok emlékezete, ezért tudjuk és érezzük, hogy továbbél bennünk mindaz, amiben hittél, amiért oly sokat tettél, és tudjuk, hogy ifjú szívekben élsz tovább...

Drága Jutka!

Barátaid voltunk. Nekünk, hozzád igen közel állóknak, akiket megtiszteltél barátságoddal, szereteteddel, különösen fájdalmas az elvesztésed. Vidámságod, önzetlenséged, barátaid számára kapaszkodót jelentettek a mindennapokban.

Kollégáid voltunk. Szellemed itt él és köztünk marad, hiszen saját példáddal mutattad és tanítottad szeretni a hivatásunkat, a ránk bízott gyermekeket. Becsüljük és őrizzük azt az olthatatlan lángot, mely benned lobogott, tiszteljük a végsőig feszített akaratodat és elszántságodat, amellyel intézményünket szolgáltad!

A Debreceni Egyetem vezetése egy lelkes, konstruktív és együttműködő igazgatót ismert meg Igazgatónőnk személyében, aki az iskolája érdekét okosan képviselte.

A Debreceni Egyetem Kossuth Lajos Gyakorló Gimnáziuma és Általános Iskolája is tiszteletét fejezte ki, mellyel Igazgatónő előtt fejet hajtanak, a részvételükkel osztoznak fájdalmunkban.

A Debreceni Egyetem, az iskola partnerszervezetei, a Balásházy egykori és jelenlegi tanárai, dolgozói, diákjai és szülei, valamint barátaid nevében szeretettel és mély megrendüléssel búcsúzunk Apollinaire szívbemarkoló soraival:

Letéptem ezt a hangszálat
Már tudhatod az ősz halott
E földön többé sohse látlak
Ó idő szaga hangszálad
És várlak téged tudhatod

Örökre a szívünkben maradsz, őrizzük emlékedet.

Kunkli Erzsébet

intézményvezető-helyettes